

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 7 (II) • 28 Februarie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne îndepărtăm de păcate!

Arhimandritul Ioanichie Bălan

„Una din cele mai bune căi de părăsire a tuturor dezmiertărilor pământești și de întoarcere la Hristos este calea postului. Pentru că desfrânarea trupului se supune cu nevoia postului, desfrânarea minții se înfrânează cu smerita cugetare, întinărirea inimii se arde cu văpaia rugăciunii celei curate și cu adânc de smerenie.”

Viata liturgică

Triodul, urcuș spre Înviere

Pr. Dr. Ioan-Lucian Radu | Doxologia.ro

Pocăința este o forță morală de primă valoare, sursă a oricărui progres spiritual al omului, care îl ajută pe acesta să se ridice la starea bărbatului desăvârșit, prin evitarea păcatului și prin înfăptuirea binelui. Dimensiunea specifică pocăinței, în duhul autentic ortodox, este aceea de stare permanentă a Bisericii, în integritatea ei și a fiecărui membru în parte. Pocăința nu se oprește niciodată. Pe întreg parcursul anului bisericesc, omul are posibilitatea, atât în cadrul cultului liturgic, cât și personal, să lucreze și să desăvârșească pocăința sa.

Triodul – perioadă specială de pocăință

Cu toate acestea, în cadrul timpului liturgic există o perioadă privilegiată, cu un puternic caracter penitențial, și aceasta este perioada Triodului, care începe cu duminica Vameșului și a fariseului și se termină în sâmbăta din ajunul Învierii Domnului. Ne punem întrebarea: dacă pocăința este o lucrare permanentă a omului, de ce ea capătă o altă valoare în această perioadă? Există două răspunsuri la această întrebare: pe de o parte, pocăința pe care o facem acum precede evenimentul Învierii lui Hristos și, implicit, al învierii noastre, iar pe de altă parte, pocăința pe care o săvârșim acum nu este una strict personală, căci întreaga Biserică este în stare de pocăință. Întreaga comunitate bisericească suspină și strigă: „Miluiește-mă Dumnezeule, miluiește-mă”.

Această rugăciune scurtă de pocăință

devine acum respirația Bisericii. Suspînul meu este unit cu suspînul fratelui meu, încât suspînul lui devine suspînul meu și durerea mea devine durerea lui. **Pocăința, în această perioadă, are o mare putere** căci, spune Mântuitorul, „unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). Așadar, roadele pocăinței nu le culeg numai eu, personal, ci întreaga comunitate se împărtășește de roadele pocăinței, iar rodul cel mai mare este Învierea.

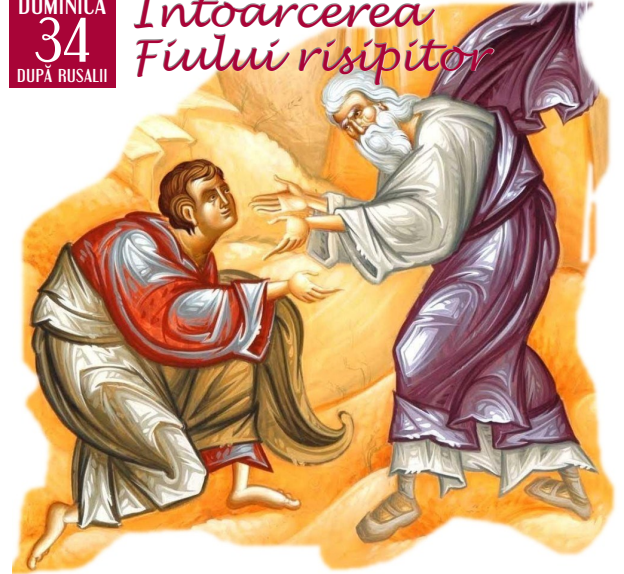
„Ușile pocăinței” se deschid din prima duminică a Triodului

Primul semn prevestitor al pregătirii pentru lupta duhovnicească ni-l dau cele trei stihiri care se cântă după Evanghelia Utreniei: **Ușile pocăinței... În cărările mântuirii... și La mulțimea faptelor mele celor rele...**, stihiri care ne umplu de umilință și ne răscolesc inimile. Aceste cântări sunt un răspuns neîntârziat al conștiinței credincioșilor „care-și vin în fire”, în urma pătrunzătoarelor cuvinte de chemare și de îndemn adresate de Domnul Hristos. În lumina lor ne vedem cu sufletul și cu trupul întinate de mulțimea faptelor celor rele pe care le-am făcut, cu viața de până acum irosită în lenevire, iar ziua Înfricoșatei Judecăți apropiindu-se.

Așadar, „Ușile Pocăinței” acum sunt ușile cerului deschise în inimi pentru toți. „De aceea, perioada Triodului, ca școală a eliberării de păcat și nevoia pentru mântuire, este un urcuș spre

DUMINICA
34
DUPĂ RUSALII

Întoarcerea Fiului risipitor

Sfintele Paști, o ridicare a sufletului din păcat, pentru a-L întâlni pe Hristos Cel înviat, căci învierea în Hristos este cu adevărat viața Împărăției lui Dumnezeu împărtășită oamenilor”.

Pe aceste uși ale pocăinței a intrat și vameșul din parabola primei Duminici a Triodului, descuindu-le cu cheia următoarelor cuvinte: **Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!** Cheia lui a fost pocăința puternică, unită cu smerenia. De fapt, aceasta este cea mai potrivită pregătire pentru slăvita Înviere, căci ceea ce facem noi în vremea postului este să ne curățăm de păcate, prin pocăință și smerenie. **Smerenia este începutul înnoirii noastre**, de aceea Triodul ne arată că vameșul, prin smerenie, a luat o mulțime de daruri: „Fariseul de slavă deșartă fiind biruit, iar vameșul în pocăință plecându-se au venit la Tine Însuși, Stăpâne. Ci acela, lăudându-se, s-a lipsit de bunătăți, iar acesta negrând, s-a învrednicit darurilor” (Stihiră din slujba Vecerniei).

Așadar, încă din prima zi a perioadei Triodului este anunțată pocăința, pocăință în jurul căreia vor gravita toate slujbele oficiate în biserică, dar și toate ostenele particulare ale credincioșilor smeriți, evlavioși și plini de sfințenie.

În suspînul Vameșului din templu este anticipată rugăciunea stăruitoare, plină de credință și de nădejde a tâlharului răstignit de-a dreapta Mântuitorului pătruns de pocăință profundă. Iar rugăciunea tâlharului este ecoul rugăciunii Vameșului din templu.

Parabola fiului risipitor - interpretare pedagogică

Prof. univ. Constantin Cucos | Doxologia.ro

Tema acestei frumoase parabole a Noului Testament este cea a căinței și a întoarcerii la calea cea dreaptă. Trei sunt personajele acestei parabole: fiul rătăcitor, fratele fiului rătăcitor și părintele acestuia, fiecare întruchipând o anumită atitudine față de aproapele nostru. Să vedem ce prezintă **pilda**.

Un părinte avea doi fii. Fiecare a primit partea lui de moștenire, dar fiul cel mic, nechibzuit fiind, și-a luat lumea în cap, a plecat de acasă și a cheltuit toată averea în petreceri și destrăbălare. A ajuns, până la urmă, într-o cruntă mizerie, tocându-se păstor al unei turme de porci. Cuprins de remușcări, dar și de oarece edificări, se întoarce acasă cu gândul că ar fi fericit dacă ar ajunge argat în casa părintească. Spre uimirea sa, tatăl îl primește cu mare fast, dându-i veșminte curate și pregătind o masă mare, pentru care a sacrificat vițelul cel gras. „Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat” (Luca 15, 23-24). Fiul cel mai mare, văzând toate acestea, s-a simțit nedreptățit întrucât el, cu toate că fusese credincios tatălui său, nu se bucurase niciodată de atâta cinstire. La reproșurile sale, tatăl lasă să se înțeleagă că întoarcerea acasă și recuperarea unui păcătos socotit pierdut este de mare folos și trebuie să constituie un prilej de mare bucurie.

Pilda fiului rătăcitor exprimă ideea că pocăința nu este niciodată prea târzie, cu condiția ca aceasta să fie

sinceră și deplină. Valoarea pedagogică a acestei pilde rezidă în asumarea inteligentă și matură a rătăcirii, a pierderii, pentru moment, a reperelor. Creștinismul vine cu o perspectivă aparte asupra păcătuirii. Păcatul, în măsura în care este pasager, poate deveni sursă și reazem întru perfecționare, prilej de reorientare și înaintare pe drumul cel drept. Conștientizarea unei stări de fapt reprobabile este începutul îndreptării noastre. Fără acest „grad zero” al iluminării de sine nu există nici reconversie morală, nici chiar începutul ființial.

Cine este fiul rătăcitor? Este omul mânat de voluptatea aventurii, de dorul de ducă, de mirajul țării îndepărtate. Este **fiul neascultător**, care forțează tiparele bune purtării. Este cel care nu a învățat încă din greutate, dar este capabil de această învățare. Este cel care caută obstacolul, ocazia pentru a se ilumina. Are însă o mare calitate: experiența limită îl trezește, îl înfrumusețează și inobilează spiritual, „venindu-și în sine”. Mai mult decât atât, el este gata de pocăință, de acceptare a unui statut inferior, dar în casa sa, a părintelui său. Dorul întoarcerii acasă este însoțit de căința sinceră: „Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15.18-19).

Cine este tatăl fiului rătăcitor? Este prototipul părintelui, este „tatăl generic”, un fel de Dumnezeu, al toate înțelegător, iertător. Este **marele pedagog**, capa-

bil de a converti situația de păcătuire în prilej de îndrumare și formare. Este părintele ce privește „cum se cuvine” fapta fiului său: „Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui” (Luca 15. 22). Este tatăl ce valorifică o situație limită spre un scop nobil: copilul pierdut să se regăsească. Este pedagogul care folosește singura cale de îndreptare în situația dată: pedeapsa „pozitivă”. Nu prin deposedare sau descalificare, ci prin dăruire și primire.

Cine este fratele fiului rătăcitor? Este un personaj important al acestei pilde, trecut cu vederea destul de ușor. Este **omul conformist, ascultător de porunci** dar și dornic de a extrage foloase din acestea. „Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei” (Luca 15. 29). Este prototipul individului orgolios, care oferă cu condiția să primească în aceeași măsură. De la el putem învăța că resentimentul ne face rău, situându-ne cum nu se cuvine față de cel ce a păcătuit. Înțelegerea aproapelui și îndurarea sunt calități ce trebuie să prevaleze în fața egoismelor noastre. Fratele fiului rătăcitor ne propune următoarea întrebare: cine păcătuiește cu adevărat, cel ce a trecut de păcat sau cel ce se agață de el pentru a-l cobori pe semenul său?

Oricum, **de la fiecare protagonist al acestei parabole avem de învățat câte ceva: de la fiul rătăcitor** - că oricât de „rătăciți” am fi, putem descoperi Calea; de la tatăl acestuia - că toți fiii, indiferent de căderile lor, trebuie așteptați, primiți, primeniți cu iubire pe măsura căderilor lor; de la fratele fiului rătăcitor - că putem deveni „mici”, cu toată credința noastră arătată, dacă nu îi înțelegem pe cei care au păcătuit dar au avut forța să-și revină...

Pe urmele sfinților Primul pas spre vindecarea de patima desfrânării

Sfântul Cuvios Ioan Casian

Sfântul Ioan Casian a manifestat o preocupare deosebită față de virtutea castității și a curăției, sau a „neprihanei” cum o numește el. Curăția este o stare a inimii la care se ajunge prin înfrânarea poftei trușești și prin refuzarea ispitelor ce vin prin gânduri și dorințe. Patima desfrâului îl asaltează pe om din tinerețe și nu se stinge decât atunci când vor fi înfrânate celelalte vicii. Lupta împotriva desfrânării se dă pe două fronturi, adică în trup și în suflet. Sfântul Ioan Casian insistă asupra faptului că pe lângă abstenența trușească de la săvârșirea acestui păcat, în vederea biruirii lui avem nevoie și de **pocăință**, de **rugăciune stăruitoare**, de **cercetarea Scripturii**, de **lecturi duhovnicești** și de realizarea unor **munci fizice**.

„ Lecuirea acestui viciu depinde mai ales de desăvârșirea inimii din care arată cuvântul Domnului că

izvorăște și veninul acestei boli: «Din inimă ies: gânduri, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturisiri mincinoase» (Matei 15, 19) și celelalte. Deci, în primul rând, trebuie curățită aceasta, de unde, precum se știe, iese izvorul vieții și al morții, după cuvântul lui Solomon: «Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea țâșnește viața» (Pilde 4, 23). Carnea, firește, îndeplinește hotărârea și porunca inimii. De aceea, trebuie să ne supunem cu cea mai mare sânguință

cumpărării la care ne obligă posturile, ca nu cumva carnea, stărnită de belșugul mâncărilor, împotrivindu-se povețelor sănatoase ale sufletului, să respingă cu semeție călauza duhului.”

„ Cea dintâi grijă pentru păstrarea curăției inimii va fi aceasta: ori de câte ori ni se va fi furișat în gând amintirea trupului pofțit, prin ațâțarea vicleană a iscusinței diavolești, să ne grăbim s-o alungăm cât mai iute dinlăuntrul nostru...”